

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἄνθος τῆς Ἐδαισθησίας* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Περσικὴν Καρδίαν* (κολακεία; ἂ, μπᾶ! πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ ὅτι γράφεις κολακείας!) *Ἀθῶν τοῦ Βερμίου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Ταχυδρόμον τῆς Ἐιρήνης* (καὶ ἄλλη παροιμία λέγει: ὅποιος πειρᾷ καρδέλια ὄνειρεύεται.) *Διαβατικὸν Περσικὴν* (θὰ προηγήθουν μερικοὶ ἄλλοι διαγωνισμοί. καὶ ἔπειτα θὰ ἔλθῃ ὁ Φωτογραφικός, — ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ἀποφασίσω τὴν κατάρτησιν.) *Ορεάδα τῆς Χίου* (εὐχαριστῶ πολὺ.) *Ἐαρινὴν Νεφέλην* (τὸ τετράδιον δεκτὸν.) *Ἄγγελον Ἀγγερίων* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ περίεργα δοκουμενὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες.) *Υμνον τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ὄνειρόν σου.) *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀστύμμη) τὸ ὅποιον ὁμῶς δὲν θὰ γίνῃ ποτέ· ἔστειλα τοὺς τρεῖς τόμους.) *Φλοῖβον τῆς Θαλάσσης* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) *Ἐθνικὸν Ὀνειρον* (τί νὰ πῶ κ' ἐγὼ! δὲν εἰςέφυρ τί τρέλλες ἔκαμε ὁ παρὶ οὗ γράφεις; ἄλλα φαίνεται ὅτι ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος; ἄλλο εἶνε μᾶλλον «αἰθέρια πλάσματα», καὶ ἄλλοι μᾶλλον... ἐπίγεια.) *Παλλάδα* (ποῦ ὅσο πᾶσι καὶ ξετρελλαίνεται μετὰ τὸ φύλλον μου.) *Ροδόχορον Παρεῖαν* (τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰ κεραιθῆς εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.) *Ἡλιόλουστον Πρωῖαν* (ἡ ὅποια διαβάσει τὸ φύλλον μου... ἀνάποδα: δηλαδὴ, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τελειώνει εἰς τὸν Ναυτοπαιδία!) *Ἀλιάρη* (κῦτταξέ τὸν κατάλογον τῶν τόμων, καὶ γράψε μου ποῖον θέλεις διὰ τὸ βραβεῖόν σου νὰ σοῦ τὸν στείλω· ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἐκλέξῃς τὸν τῆς δραγμῆς.) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλά σου λόγια.) *Δακρυομένο Τριαντάφυλλο* (θὰ δημοσιεύσω πολὺ γρήγορα ἕνα θανάσιον Ὑμνον εἰς τὴν Ἄνοιξιν τοῦ ποιητοῦ Ἀγγέλου Σημηριώτη· θὰ σᾶς μαγεύσῃ!) *Κυματοθραύσῃν τοῦ Ἐδέϊνον* (χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσαν τόσοι οἱ τόμοι.) *Ἑλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (δὲν τοὺς ἀφίεις νὰ λέγουν ὅτι θέλουν;) *Κρηναῖδα* (ἔ, μετὰ τὴν ζεύγη ὀφθαλμῶν, δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φῶγῃ ὅσπερ ἕνα πρόσωπον.) *Ἑλικωνιάδα Παρθένου* (αἱ φόβοι σου εἶνε μάταιοι· ἂφ' οὗ ὁ ἀδελφός σου ἐπῆγε νὰ νοσηλευθῇ ἐγκαίρως, κίνδυνος δὲν ὑπάρχει· ὑπομονὴ μόνον νὰ ἔγῃς ἕως νὰ τὸν ξαναῖδῃς.) *Μικρασιάτην* (ἡ ἐπιστολὴ σου κομψοτάτη.) *Ἀυτόνομον, Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον, Μαγαμένην Γαζίαν* (ῥαῖο λοιπὸν τὸ καινούριον σπίτι. ἔ; χίρω πολὺ καὶ φαντάζομαι μετὰ τί δρεῖν θὰ μοῦ γράφῃς.) *Ἰωάνναν* ὁ Ἄρα (αὐτὴ πάλι δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ νάρχησιν νὰ διαβάξῃ τὸ φύλλον· μά... ἀναποδα, σὴν τὴν Ἡλιόλουστον Πρωῖαν.) *Δακρυοσπῆ Σημῖαν* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ Δακρυομένο Τριαντάφυλλο.) *Μικρὸν Σουλιώτην* (πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ περιγραφή.) *Ἡγεμονίδα τῆς Κορίθης* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Ἑλληνικὸν Παιῖνα* (φίλε μου, πρέπει νὰ ἐξευμενίσῃς τὴν ἐξαδέλφην σου· δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μαλόνουν τὰ ξαδέλφια.) *Ρουφαλιαν* τοῦ Ἀδῶν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά.) *Ἄνθος Ἀνθῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς προσπαθείας.) *Χρυσανθῆν* (πόσες δουλιές ἔγεις! καὶ ἔπειτα λέγεις ὅτι εἶσαι τεμπέλα· συμβιβάζεται;) *Κουφιοκάουδο*, *Ὁμιχλωδὴ Ψυχῆν* (ἔστειλα.) *Ὀρειοπόλιον τῆς Δόξης* (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ στατιστικαὶ σου καὶ αἱ παρατηρήσεις σου.) *Κύνκιον Ἄσμα* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ποιημᾶ σου—τὸ ἔπος σου καλλιτέρα· καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τὸν ὅσον νὰ παραθέσω ὀλίγους στίχους.) *Ἑλληνικὴν Τριήτην* (ἔστειλα.) *Πυργίαν Καλλιτέγγιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου

Ἐπιτομή τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχῃ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

168. Δεξιόγυφος.
Μὴν ξεύρεις κάποιον ζῦφο
Ποῦ μὲλις ὑπνο πάρη,
Μᾶς λέγει μιά σου χαρὶ,
Τοῦτέστι πῶς καλεῖσαι
Ἄν βλάξ—pardon—δὲν εἶσαι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάνη Βερβίου

169. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Πῖ καὶ βάλε Μῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
Ἀπὸ ποιητὴ γνωστὸ
Σπαρτιάτη στρατηγὸ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ρόδων

170. Αἰνίγμα.
Σὲ διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν,
Καὶ ἂν κ' εἶμαι τόσον ἐλαφρῆ,
Νὰ μὲ βαστάξῃς δὲν μπορεῖς
Σχεδόν, σχεδὸν οὔτε στιγμή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

171. Γωνία.
+ * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
* + * * * = Πιτῶν ὀδιδόν.
* * + * * = Ἀργοναύτης.
* + * * * = Οὐράνιον σῶμα.
+ * * * * = Θεά.
Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν πτηνόν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ

172. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7	=	Ποιητῆς ὀρηγώδης
2 1 6 3 6 7	=	Θεὸς ἀρχαῖος.
3 6 1 5 6 7	=	Νόσος.
4 5 6 7	=	Ἀγνανωρία.
5 2 1 2	=	Θεότης.
6 5 6 1 6 7	=	Ἐπίθετον.
7 2 5 6 7	=	Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοδρόμου

173-177. Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γραμματίων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσοι λέξεις:
Ἐφοδος, μήλων, κρημνός, ἄπορος, ἄμβων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλιανολέου Κόμματος

178. Δογοποιήσιον.
Τὴν λέξιν «Μεδιόλινα» τὴν ἔγραφα καλά;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

179. Ποικίλη συλλαβικὴ Ἀμφοσιχίς.
Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν ἀρχαῖαν Βασιλισσαν:
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Δένδρον, 3, Λαϊκὸς Ἀστρονόμος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Κράτος τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἴνου τοῦ Μονσοπερῶνου

180. Φωνηεντόλιπον.
νρ-ργ-ργς-μ-σθ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοῦ Κολυμβητοῦ

181. Γρίφος.

ηλ ηλ ηλ	πα
ηλ ηλ ηλ	θωμ 1 1
ηλ ηλ ηλ	πα τον πα
	πα πα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππότου τοῦ Βυζαντίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 5.

47. Ἐωσφῆρος (ἔως, φῶρος).—48. Μάρτιος—Μάρτιος.

49. ΠΑ
ΚΟ - ΤΑ - ΒΟΣ
ΠΑ - ΤΑ - ΓΟ - ΝΙ - Α
ΒΟΣ - ΝΙ - Α
Α

50. ΑΡΣΙΝΟΗ (ῥάσον, σάνος, Ἴανός, ναός, ὄρις, Ἡρα.)—51. Ἡσῆας—ἡ Ἀσία.—52-53. 1, Κόρη, κόμη, κόμμα, ὄμμα, ἄμα, αἶμα, αἶα, γαία, γροῖα. 2, Παῖς, πᾶς, Πάν, ἄν, ἔνω, Ἄνω, ἄρα, Ἡρα, ἦρ, ἀήρ, ἀήρ.—54-58. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΟΥ: Ἀκούω, κουρεύς, Ἐπίκουρος, ἀρκοῦμαι, κούφος.—59. ΑΣΤΥΓΑΝΑΞ (Θῆρα, Διάξ, Ἐλισσάβετ, Ἀστυ, Ἰπποδάμεια, Λαοκόων, Ἄτσοσα, κόραξ).—60. Ὁργὴ φιλοῦντων ὀλιγον ἰσχύει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλλοσσος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοεῖται εἰς χρῆσιν. Ἀγγελίαι σπελλόμεναι ἐνεὸν τὸ ἀντίκτιμον, ἢ μετὰ τὸ ἀντίκτιμον ἑλλίπεις, δὲν δημοσιεύονται.]

Συγχαιρόντες προσδρῶντες αὐτοῦ εὐχόμεθα ἀριστοτάτῳ συλλογῇ «Ἡοί» πάσαν εὐδοκίμησαν.—Σύλλογος «Νίκη». (5'—35)

Ζητῶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐαρος τῆς Ἑλλάδος δι' ἀναλλαγῆς Μ.Μ.—Τρέμονσα. (36)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετραπλά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὅλιγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέση 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἐκαστὸν τετραδίον φρ. 0,15

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαροῦσία, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν διάλογοι (Κουτίδιον) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστὸν φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόξ ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπόλις (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Υπέξ Πατριδός (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρῶσθον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικὸν:</p> <p>Ἔτησίαν... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Τετμήνη... » 2,50</p> <p>Ἄ' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>Ἐξωτερικὸν:</p> <p>Ἔτησίαν φρ. φρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τετμήνη » » 3,—</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1906</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λ.π. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. φρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐδραίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.</p>
---	---	--	--

Περίοδος Β'—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 15

Ὁ ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ὁ καταδρομεὺς, διότι αὐτὸς ἦτο, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του.

— Ἄ! μὲ γνωρίζεις λοιπὸν, μικρὲ; Καὶ ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Λέγε, ν' ἀκούσωμε;

— Ἀπὸ ποῦ σᾶς γνωρίζω; Μά, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σᾶς συνηγήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ σᾶς ἐπεριποιήθη τὴν πληγὴν σᾶς ὁ καιμένος ὁ πατέρας μου. Μήπως τὸ ἐλησμονήσατε; Εἴχατε ὑποσχεθῆ μάστιγα στὸν μπαμπᾶ νὰ μὲ κάμετε καλὸν ναύτην.

Ἐνῷ ὁ Σουρκούφ, συλλέγων τὰς ἀναμνήσεις του, ἐχαμογελοῦσε μετὰ τρυφερότητα, ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰάκωβος διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ Οὐίλ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Τερνάν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιβάτης τῆς Βρετάνης, καὶ σᾶς ἰάτρευσε πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Κατόπιν τὸν συνέλαβαν οἱ Ἄγγλοι... Διὰ τὴν χήραν του καὶ τὰ παιδιὰ του μοῦ εἴχατε δώσῃ τὴν ἐντολήν νὰ φροντίσω.

— Ναι, ναι, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, Κλαβαγιάν, καὶ εἶμαι κατευχαριστήμενος, διότι ἐπετύχατε εἰς τὰ διαβήματά σας. Πῶς τὴν ἀφήσατε, τὴν καίμενην τὴν κυρίαν Τερνάν; Εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο παιδάκι, ἂν δὲν σφάλλω, μιαν εὐμορφη κόρην... Τί ἀπέγινε καὶ αὐτὴ;

— Εἶνε μετὰ τὴν μητέρα της, εἰς τὴν Οὐτακαρόδη, εἰς τὰ Νιελγέρρια, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ τόσον ῥαῖα ὅσον ἡ μητέρα της. Ἐδῶσα τὸν λόγον μου νὰ τὴν παρῶ γυναικᾶ μου ἄμα μεγαλώσῃ, ἂν ὁ Θεὸς μὲ διατηρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐφουσκώσεν ἡ καρδοῦλα τοῦ Οὐίλ μετὰ τὰ λόγια, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἀνεβόσσαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια του.

Ὁ καταδρομεὺς ἐφάνη ὅτι συνακί-

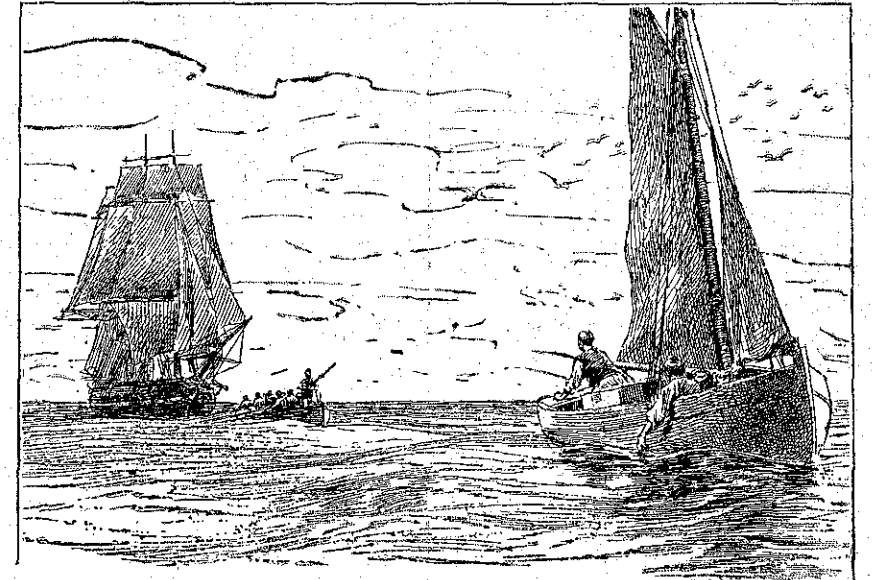
νήθη ἀπὸ τὸ δαίγμα ἐκεῖνο τῆς στοργῆς. Ἔθεσε φιλικὰ τὸ χερί του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ γλυκύν τόνον.

— Καλά, παιδί μου. Βλέπω ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν. Ἀγαπᾶς τὴν οἰκογένειάν σου. Μάθε ὅμως τοῦτο· δὲν κλαῖνε εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας. Ὁ θαλασσινὸς ἔχει πολὺ ἀργασμένο τὸ περὶ εἰς τὰ μάγουλά του, ὥστε νὰ τὸ βρέχῃ μετὰ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄλμυρὸν νερὸ. Προσπάθησε νὰ γίνῃς γρήγορα ἄνδρας, διὰ

σας, καθὼς καὶ τοὺς δύο ναύτας ποῦ μᾶς ἐφέρατε.

Ἀνεχώρησαν τότε ὁ Κλαβαγιάν καὶ ὁ Γουλιέλμος, ὁ δὲ Σουρκούφ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ θρανίον του ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπέλευσιν τῶν χειρισμῶν.

— Θὰ προγευματίσῃς μαζί μου, μικρὸν, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν ἐδῶ θέσιν παρὰ ὡς ἐπίδαται. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ φθάσωμεν εἰς γαλλικὴν γῆν, καὶ ἐκεῖ θὰ

«Μία βάρκα με ὀκτὼ κουπιὰ...» (Σελ. 114, στ. γ')

νὰ πᾶς νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν μητέρα σου.

— Ναι, κυβερνήτᾳ μου, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ, ἐνῷ ἐσκουπίζε τὰ βλέφαρά του μετὰ τὸ χερί του ἀνάστροφα κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του.

— Κλαβαγιάν, ἐπρόσθεσεν ὁ Σουρκούφ, ἀφοῦ ἐπανήλθετε πάλιν μαζί μας, σκοπεῖω νὰ σᾶς ἀναθέσω τὴν πλοιορχίαν τῆς Ἐλευθερίας, ἄμα φθάσωμεν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Ἐνώσεως. Κρατεῖτε τότε αὐτὸ τὸ μουστάκι· εἰς τὸ πλήρωμά

ἀναλάβῃς ὑπηρεσίαν μετὰ τὰ δῶρα σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐσταρτζὶ καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ ὁ Ἐβέλ, ἄμα σηκωθῆ, θὰ σοῦ ἐξακολουθήσωμεν τὰ μαθήματα. Θὰ σκαρφαλώσῃς εἰς τὰ ξάρτια, ὅταν σοῦ ἀρέσῃ, καὶ θ' ἀποτελειώσῃς τὴν μάθησίν σου, ποῦ ἤρχισες τόσον βασιαντικὰ μέσα στὴν βάρκα...

Ὁ Οὐίλ κατέβη πάλιν εἰς τὸ πυροβολεῖον, διὰ ν' ἀρχαλιάσῃ τὸν Ἐβέλ. Τὸν εὐρῆκε πολὺ ἀδυνατιμένον. Ἐδῶ-

χώς ή έγκεφαλική συμφορήσις, τήν όποιαν έπαθεν από τον καυστικόν ήλιον, είχαν άποσοδηθή. Ο Έβέλ είχε άνακτήση τās αισθήσεις του έπονούσεν άκόμη πολύ ή κεφαλή του, αλλά είχαν άρχισή πάλιν να όμιλή.

Ηθέλησε να διηγηθή εις τον μικρόν τās περιπετειάς τής διασωσεώς των. Άλλά ό Ίάκωβος Κλαβαγιάν τον ήμπόδισε και τον ήπεχρέωσε να τηρήση άυστηρώς τā προφυλακτικά μέτρα, τā όποια επιβάλλει ή πείρα εις έκεινην τήν επικίνδυνον ζώνην. Η άπόλυτος άνά- παυσις ήμπορούσε μόνη να εξασφαλίση τήν ταχειάν και πλήρη ανάρρωσιν του άρρώστου.

Άλλ' άν ήτο διά τον Έβέλ άπαραί- τητος ή σιωπή, δεν ήτο όμως και διά τον σύντροφόν του. Ο Βάσκος εύρήκεν εύκαιρίαν να εξεσκουριάση τήν γλώσσάν του και να διηγηθή εις τον Γουλιέλμον, με μεγάλην πολυτέλειαν λεπτομερειών, τō θαύμα πού τούς είχε σώση από τον θάνατον. Και ή αφήγησις του έγιγε με τήν φαιδράν έκεινην πολυλογίαν, τήν όποιαν ποτέ δεν χάνει ό μεσημβρινός ναυτικός.

— Κρίκ! ειπε διά ν' άρχισή, κατά τō υποκρωτικόν έθιμον των ναυτών.

— Κράκ! άπήντησεν ό μικρός, ό όποιος έπρόσχε να μήν παραβή αυτόν τον κανόνα, του όποίου ή άθέτησις θεωρεϊται σοβαρώτατον σφάλμα διά τον μαθητευόμενον ναύτην.

— Λοιπόν, πισσούνι μου, ειπεν ό Ούσταριτζ, μάθε πώς ήμαστε πολύ βαθιά, και μάλιστα εγώ πού σās κουβεντιάζω, ήμουν κατεβασμένος στα τρίςαθα του Άδου, όταν...

— Πιαρίλιε, διέκοψεν άφελώς ό Γουλιέλμος, μήπως εισαι γεννημένος εις τήν Μασσαλιαν;

Ο «γυός του μπαμπά του», ό Βάσκος μας, ετινάχθη έως επάνω με αυτήν τήν προσδλητικην ύπόθεσιν.

— Γεννημένος στη Μασσαλία, εγώ; εγώ Μοκός, μικρούλη μου; Και γιατί μ' έρωτάς;

— Διότι, εις τήν Βρετάνην μέσα, άμα κανένας επιβάτης έλεγε καμμίαν ιστορίαν άπίστευτην, ό πατέρας μου έλεγε: «Είνε από τήν Μασσαλιαν, αυτός!»

Ο Πιαρίλιος Ούσταριτζ ήτο γνήσιος Βάσκος. Ύψωσε λοιπόν τούς ώμους:

— Ο πατέρας σου ήτανε Βρετόνος, σάν αυτόν τον λουκανικά, τον Έβέλ, μικρέ μου! αυτό φαίνεται άμέσως, και, μ' όλο τō σέβας πού πρέπει στους νεκρούς, θά κάμης καλά να μην του μοιάσης' διότι άν του μοιάσης, ήμπορεϊ ίσως να γίνης μεγάλος γιατρός, αλλά δεν θά γίνης παρά χαμένος ναυτικός.

Ο Γουλιέλμος περιωρίσθη με αυτά και δεν έτόλμησε πλέον να διακόψη τον Βάσκον.

Αυτός όμως δεν ήμπορούσε να χω- νεύσθι τήν πειρακτικην ύπόθεσιν του άκροατού του. Ηθέλησε να τήν εξαφα- νίση εν τώ άμα, και εξηκολούθησε με πομπώδη έμφασιν:

— Μάθε, άγόρι μου, ότι ονομάζομαι Πέτρος Ούσταριτζ, ό λεγόμενος Πιαρί- λιος, χάριν συντομίας, γέννημα των Πυρηναιών, από τήν επαρχίαν τής Γα- σκωνίας, ότι ειμαι Βάσκος και ειχα τήν τιμήν να ήπηρετήσω ως μούτσος και ναύτης μάλιστα, υπό τον Ναύαρχον Σουφρέν, ότι μ' έπιασαν αιχμαλώτων οι Άγγλοι και μ' εκράτησαν εις τās Ίν- διάς, όπου, μήν έχοντας άλλο καλλί- τερο να κάμω, έδοκίμασα να καλλιερ- γήσω καφέ, δεν μου επέτυχεν όμως ή επιχείρησις. Και δι' αυτόν τον λόγον, όπως ό φίλος Έβέλ, άπεφάσισα ν' ακο- λουθήσω τον μαρκήσιον, τήν ήμέραν πού μās έπρότεινε να φύγωμε μαζί του. Τώρα τā έμαθες όλα, και κοιταεύομαι να πιστεύω πώς δεν θά ξανακάμης τήν άνοησίαν να με θαρρής από άλλον τόπον, και όχι από τον τόπο μου. Θα σέ κάμω να καταλάβης, άλλως τε, όλην τήν δια- φοράν πού ύπάρχει από τον Βάσκον έως τον Μαρσελλιέζον...

Ο Ούιλ ήκουσε και παρεδέχθη εύ- πειθώς αυτό τō μάθημα τής εθνολογίας.

— Άλλά, εξηκολούθησεν ό Βάσκος, περιμένεις από έμέ να σοϋ είπω πώς έσωθήκαμεν. Δεν μου εινε ευχάριστον πράγμα αυτό, άρνού μάλιστα έσϋ γνωρί- ζεις όσα κ' εγώ, διότι σϋ τελευταίος έπεσες χάμω μέσα στην βάρκα.

«Είχαμε λοιπόν στρωθή όλοι μας χάμω, και μās εφλόγιζεν ό ήλιος, και σιγά-σιγά έτραβούσαμε για τον άλλον κόσμον, όταν εξαφνα κάτι τι, σάν δυνατό στήμπημα, μ' ετίναξε. Και, να πάρ' ή όργή, ό πόνος ήτανε τόσο δυνατός, πού μ' εξύπνησε.

«Σηκόνομαι, και τί να δώ; Σύννεφο τā όρνια του πελάγους' άνοιγαν τā με- γάλα τους φτερά, να πετάξουν από τήν βάρκα. Ήσαν τόσα, πού θά μās έτρω- γαν και τούς τέσσαρες, 'ς ένα τέταρτο τής ώρας, άν ήμαστε νεκροί. Μόνον, πού δεν ήμαστε. Με τήν κίνησιν πού έκανα, όλα εκείνα τā βρωμο-όρνια επέ- ταξαν με άγριοφρονάρες, και τότε είδα πώς έτρεχε από τō αριστερό μου πόδι αίμα. Κ' ήταν ή καλή μου τύχη, πού ήρθε εκείνο τō παληό-όρνια και μ' άρ- παξε από εκεί, άντι να μου χύση κανένα μάτι, όπως ήμπορούσε και να μου τō χύση με μιά μυτιά. Και ήτανε, αλή- θεια, γερή ή μύτη του, άφού μου έκοψε κρέας ίσα με ένα καρύδι.

«Είνε αλήθεια πώς δεν ήμουν κ' εγώ πολύ γερός. Και όμως, τā εκατάφερα να σταθώ όρθός, και τότε, αυτό πού είδα μου έδωκε πιά όλην μου τήν δύναμιν πίσω.

«Σ' ένα τέταρτο του μιλιοϋ από τήν βάρκα μας, ένα μεγάλο καράβι έπλη- σίαζε σιγά-σιγά, και άκόμη κοντήτερα, μιά βάρκα με όκτώ κουπιά έπροχωρούσε προς τō μέρος μας.

«Δεν έπρόφθασα να συλλογισθώ, μά, κι' άν έπρόφθαινα, δεν θά ήμπούσα, τό- σον εύρίξει τō κεφάλι μου από τήν ζάλη. Σχεδόν εκείνην τήν στιγμήν, μās έπεσε δίπλα ή ξένη βάρκα. Δυό ναύτες έπή- δησαν μέσα στη δική μας, και ό ένας από αυτούς άρχισε να μ' έρωτά.

«Φαίνεται όμως πώς ειχε παραλύση ή γλώσσά μου, διότι δεν ήμπούσα ούτε λέξιν ν' άρθρώσω. Έμούγγρισα βουβά, και ό ναύτης πού μ' έρωτούσε ειπε του άλλου πού με καθαρώτατα γαλλικά:

«— Ο κακομοίρης αυτός μου φαίνε- ται πολύ άρρωστος. Είνε ήλίθιος χωρίς άλλο.

«— Μπα! άπεκρίθη ό σύντροφός του, ό ήλιος ίσως τον έβάρεσε στην κολοκύθα του. Τō είδαμε αυτό, και στο καράβι μας άκόμα.

«Ηλθε τότε κοντά μου, μου έκαμε νοήματα, και, επειδή οι βάρκες μας ήσαν δίπλα-δίπλα, μ' έβόηθησε να πε- ράσω από τήν δική μας στην δική των.

«Δυό άλλοι ήλθαν να τούς βοηθήσουν και, έναν-έναν τότε, σās έβγαλαν όλους από εκεί. έσένα πρώτον, πισσοϋνι μου, και σās έμπαρκάρισαν μέσα στην βάρκα του μεγάλου καραβιοϋ. Άμα ήλθεν ή σειρά του κ. Κλαβαγιάν, ένας από τούς ανθρώπους εκείνους, ό πιό γερός, άφού τον εκύτταξε, έβαλε τές φωνές:

«— Παναγιά μου Δέσποινα! μωρέ, εινε ό ύπαρχος αυτός πού βρήκαμε εδώ!

«Άμα όλοι έπεράσαμε μέσα στην ξένη βάρκα, αυτή έβαλε πλώρη κατά τō καράβι, πού όλο κ' εζύγανε. Κ' έστρά- διξε ρυμούλκιο τήν δική μας.

«Είς αυτό τō διάστημα, ό τιμονιέρης τής βάρκας, εξεβούλωσε ένα φλασι και μου τō έπασσάρισε, γελώντας καλό- καρδα:

«— Πάρε, ναύτη μου, ρούφα και ξε- πλυνε τō στόμα σου. Καλό θά σοϋ κάνη.

«Είχε δικη. Νομίζω πώς εκείνην τήν στιγμήν ήσαν δυό ήμερόνυχτα πού δεν ειχαμε πη σταλιά νερό. Και ήτανε καλό γαλλικό κρασί, αυτό πού ειχε τō φλασι του διόπου μας. Ήπια δυό γου- λιές, αλλά τές έβγαλα άμέσως. Αυτίς μου έλυσαν τήν γλώσσα.

«Εκείνοι άπόρησαν πολύ περισσότε- ρον από έμένα, πού με είδαν να μιλώ.

«— Α! μά δεν εισαι λοιπόν ήλίθιος πιά; μου εφώναξεν ό πρώτος πού ειχα ιδή.

«— Ηλίθιος! έσϋ ίσως εισαι παρα- πάνω από έμένα, ναύτη μου!

«Δεν του έκακοφάνη. Έδρασκελίσε τον μπαγκό κ' ήλθε να καθήση δίπλα μου.

«Τότε, άρχισε να μ' εξετάζει, να μ' έρωτά ποιοι ειθε έσεϊς οι άλλοι, από πού έρχόμαστε. Και άμα του ειπα πώς τō έσκάσαμε από τούς Έγγλέζους μ' αυτήν τήν παληόβάρκα, δεν ήθελε να τō πιστέψη. Καλά πού εύρέθηκε ό γε- ρός, πού ειχε γνωρίση τον κ. Ίάκωβον, και μου έδωσε δικη. Έπειτα, ειχαμε φθάση εις τō καράβι.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου, Ν σχέσει με όσα σās έλεγα προχθές, και ως εν παρεθέσει, θά σās διηγηθώ σήμερα τā κατά- τον πρώτον Δια- γωνισμόν τής «Διαπλάσεως», εις τον όποιον ειχα λάβη μέ- ρος κ' εγώ. Είνε μία από τās ά- ναμνήσεις, τās έντυπώσεις, τās άπο- γητεύσεις, τās ψυχρολουσίας άν θέ- λετε, τής παιδικής μου ηλικίας, ίσως ή πλέον ζωηρά και αλησμόνητος. Άκού- σατε.

Ήτο τō σωτήριο έτος 1881. Ο ύποφαινόμενος φίλος σας ειχε ηλικίαν δεκατεσσάρων έτών, ή δέ φιλότατη του Διάπλασις μόνον τριών, και μόλις τότε ήρχιζε τās περιφήμους καινοτομίας τής Μεταξϋ αυτόν ήτο και Διαγωνισμός προς σύνθεσιν διηγήματος επί τή βάσει μιάς μεγάλης εικόνας. Έπροκηρύχθη εις τō φύλλον του Ίουνίου του 3ου τό- μου, σελίς 93. Άν έχετε τήν περιέρ- γειαν, ήμπορεϊτε να ιδήτε εκεί τήν εί- κόνα, —έκφραστικην άλλ' όχι πολύ τε- χνικήν, όπως αυτά πού δημοσιεύονται τώρα, —και τήν προκήρυξιν, ώραισιό- την, ίσως ώραιότεραν από αυτές πού δημοσιεύονται τώρα. Μās έλεγεν ότι ή εικόνα δεν ειχε — ή καϊμένη — διήγημα, και ότι τō διήγημα έπρεπε να τō γρά- ψωμεν ήμεϊς. Οτι δεν έπρεπε να έχη περισσοτέρας από 800 λέξεις, και ότι οι μικροί συγγραφείς δεν έπρεπε να υπερβαίνουν τō 15ον έτος τής ηλικίας των. Μās έλεγεν άκόμη πολλά ένθου- σιάδη και προτροπτικά, μεταξϋ των άλλων και τā εξής:

«Οι Διαγωνισμοί ώφελοϋν πολύ, πάρα πολύ... Διά των διαγωνισμών ύποκινεί- ται ή άμυλλα. Οι διαγωνιζόμενοι φιλο- τιμούνται ποίος να φανή καλλίτερος... Ποια ήθικη ανταμοιβή να βραβευθή τις εις ένα Διαγωνισμόν! Άλλά διά να τō κατορθώση τούτο, νομίζετε ότι άρκεί να τō θελήση μόνον; Πρέπει, εκτός των χαρισμάτων του πνεύματος, να έχη και φιλοπονίαν μεγάλην, και θέλησιν στα- θεράν, ώστε να εργασθή και να παραγάγη τοούτον έργον, τō όποτον να εινε άξιον βραβείου. Ίδου λοιπόν ότι αναπτύσσεται και ή αγάπη προς τήν εργασίαν, και ή έπιμονή, πράγματα χρήσιμα εις τον βίον.

«...Τί δεν κατορθώνει τις με τήν έπι- μονήν του, όταν μετ' αυτής έχη και ευ- φραίαν, όπως πάντες βεβαίως οι μικροί μου φίλοι!»

Και ήρχετο άμέσως ό φλογερός αυτός επίλογος: «Θά εινε ίσως τō πρώτον διανοητι- κόν έργον τō όποιον συνθέτετε μόνον σας, τō όποιον παράγετε από τον εγκέφαλόν σας, μικροί μου φίλοι! αλλά τις οϊδε πό- σοι εξ' υμών, καμμίαν ήμέραν, μετά πολλά έτη, άνδρες πλέον τότε και με- γάλιοι συγγραφείς τής Ελλάδος... θά- ναμιμνήσκεθε ότι τō πρώτον σας έργον ύπήρξεν ή σύνθεσις διηγήματος εις Δια- γωνισμόν τής φίλης σας Διαπλάσεως».

Είνε άδύνατον να σās παραστήσω τήν έντυπωσιν πού μου έκαμαν αυτά τā λό- για! Ίσα ίσα πού από τότε τō όνειρόν μου ήτο να γίνω συγγραφέας, και μά- λιστα, επειδή ειχα ήδη κάμη μερικās άποπειράς, εφραναζόμην ότι ειγίνα κιό- λιας. Ο πρωτοφανής Διαγωνισμός τής Διαπλάσεως μου ήλθε σά να τον ειχα παραγγελιά. Τί ώραιότερα εύκαιρία διά να έμφανισθώ, να βραβευθώ, να δημο- σιευθώ ή εικόνα μου, να δοξασθώ!... Η σύνθεσις ενός διηγήματος, και μάλιστα παιδικού, μου έφαινετο παιγνιδάκι. Ποίος θά ήμπορούσε να συναγωνισθή με ένα... συγγραφέα σάν έμέ! Και χωρίς να συλ- λογισθώ τίποτε άλλο, όχι πλέον με τήν έλπίδα, αλλά με τήν βεβαιότητα ότι τō βραβεϊόν θά ήτο ιδικόν μου, έπήρα χαρτί και πέννα και έγραφα... αυθημερόν.

Τί έγραφα; Ίσως εινε περιττόν να σās τō πώ. Ένα γελοϊόν, άνούσιον, σχολαστικόν και δοκησίσοφον διήγημα, εις τō όποιον, ένθουμοϋμαι, ειχα παρεμ- βάλει και όλόκληρον μάθημα Φυσικής, συνοδεύσας αυτό και με εικόνας, — δεν μου έφθανε, βλέπετε, ή μία. Η χαρά μου ήτο άπερίγραπτος. Μου έφαινετο ότι τō έργον μου ειχεν ύπερβή κάθε ό- ριον έπιτυχίας, ότι ήτο σωστόν αριστούρ- γημα. Τύφλα νάχουν, έλεγα, όλοι οι συνεργάται τής Διαπλάσεως, έμπρός εις έμέ! Και με πρώτον ταχυδρομείον τō έστειλα, και έπερίμενα άνυπομόνω.

Έν τώ μεταξϋ ειχα φροντίση να φωτο- γραφήθω, διά να μη βραδύνη και ή δη- μοσιεύσις τής εικόνας μου, και έγυμνα- ζόμην εις τήν πόζαν πού θά ειχα μετ' όλίγον ως συγγραφέας... δαφνοστεφής. Ο καιρός έπερνούσε... ή άνυπομο- νησία μου έμεγάλωνε... Τέλος πάν- των! Είς τō φύλλον του Σεπτεμβρίου,

ιδού και τάποτελέσματα του Διαγωνι- σμού. Άλλά τί βλέπω; Ώ, φρικη! ώ, συμφορά! ώ, άδικία!...

«Εκ των λαβόντων μέρος εις τον Διαγωνισμόν τον προταθέντα κτλ. κτλ. εκρίθησαν άξιοι: Του Βραβείου: Ξαν- θίππη Ι. Καλοσύνη, 9 έτών, Πει- ραιώς, ής και δημοσιεύομεν κατωτέρω τō διήγημα, επιφυλασσόμενοι να δημοσιεύ- σωμεν και τήν εικόνα της, όταν κτλ. Του πρώτου Έπαίνου: Σοφία Α. Κρασ- σά, 10 έτών, Άθηνών. Του δευτέρου Έ- παίνου: Μικρά Σεισουρήθρα, 8 έτών, Άθηνών. Εϋφήμου Μνείας: Πρώτα τέσ- σαρες άλλοι, 10 έως 12 έτών, και πέμ- πτος... ό κύριος Γρηγόριος Δ. Ξενόπου- λος, έτών 14, Ζακύνθου!!!»

Με φθόνον, με πίκραν, με πείσμα, με θυμόν, διαβάζω τō βραβευόμενον διήγημα τής ένναετοϋς αυτής Ξανθίππης. Πη! τί άηδία πού ήταν! Δεν ειχεν ούτε 250 λέξεις, ενθ' εγώ ειχα φθάση τās 800. Και ούτε μάθημα Φυσικής, ούτε εικόνας, ούτε τίποτα. Άπλούστατα έλεγε διά δυό παιδάκια πού έπήγαν εις τήν άκρογιαλιά και έπαιξαν. Άμ' έτσι τō ήξευρε κ' ή γάτα μου!...

Και όμως! Η κυρία Διάπλασις έβρά- βευσε τō διήγημα αυτό τō τυποτένιο, και τō ιδικόν μου τō σοφόν, τō κατέ- ταξεν εις τā τελευταία. Φουρμάξεται ή όχι; Παραπονείσαι ή όχι; Παραιτείσαι ή όχι;

Πάει! Από τότε δεν έλαβα μέρος εις διαγωνισμόν διηγήματος τής Δια- πλά. Έπροκηρύσσοντο δυό και τρεις κάθε χρόνον' άλλ' εγώ, όσάκις έδλεπα προκήρυξιν έλεγα: «Μάλιστα, να δια- γωνισθώ για να έλθω τελευταίος, και να βραβευθώ πάλι με τā μέσα καμμιά άη- δια σάν κι' εκείνη».

Έπέρασαν λίγα χρόνια, έμεγάλωσα, «έβαλα μυαλό» και μίαν ήμέραν, κατά τύχην, φυλλομετρών παλαιούς τόμους τής Διαπλάσεως, εξαναδιάβασα τō διή- γημα τής Καλοσύνης. Αυτό μ' έκαμε να ένθουμηθώ τō ιδικόν μου, να τō συγ- κρίνω και... να γελάσω εις βάρος μου. Τί εμμορφο πού ήτο αυτό σχετικώς με τō άλλο! Πόσον καλά έκαμε να τō βρα- βεύση ή Διάπλασις, και πόσην έπιεί- κειαν έδειξε με τήν ιδικήν μου σάγλαν, ώστε να τήν κρίνη άξίαν και Εϋφήμου Μνείας!...

Κ' εκύτταξα τήν κορδωμένην φωτο- γραφίαν πού ειχα έτοιμάση τότε, βεβαίως εκ των προτέρων διά τō βραβεϊόν. Κ' έ- γέλασα άκόμη πιό πολύ, και ειπα προς τον εαυτόν μου, «Α, τί κωμικός πού εισαι με τόνον εγωϊσμόν!...»

Δεν εινε μύθος αυτό πού σās διη- γήθη. Έν τούτοις έχει έπιμύθιον. Πι- στεύω, ότι ήμπορεϊτε να τō εύρετε μό- νοι σας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' Η ΓΑΛΑΤΑΛΑΙΝΑ

Δέκα χρόνια τώρα, ή κυρά Λενιώ Ζεστάκη έκαμνε την γαλατάδαινα. Ήτανε χήρα, ή κακομοίρα, και άμα πέθανε ο άνδρας της, ο κύρ Ζεστάκης ο γαλατάς, έμεινε ή καϊμένη στους πέντε δρόμους. Δηλαδή όχι στους πέντε, αλλά εις ένα δρόμον άρκετά περαστικόν της Πλάκας, κοντά εις την Παλαιάν Αγοράν. Εκεί, κάτω από μίαν καμάραν, είχε στήση το γαλατάδικό της, με τα σύνεργα που της είχαν αφήση κληρονομίαν ο κύρ Ζεστάκης: μιά φουδοϋ, δυδ τετζερέδες, μιά κατσαρόλα, τρεις τενεκέδες, πέντε μπρίκια, δέκα κεσέδες, όντω φλυτζάνια

«Η κυρά Λενιώ Ζεστάκη είχε γαλατάδικο...» (Σελ 116, στ. α')

μεγάλα, όπου έθαζε καφέ με γάλα, και μερικά μαχαιροπήρουνα και κουτάλια. Εκεί έβραζε κ' έπωλούσε γάλα εις τους εργατικούς, που έπήγαιναν πρωτ-πρωτ εις την εργασία των, και ήθελαν να πιούν κάτι τι να ζεσταθούν. Άμα ήτανε Σαρακοστή, έβραζε και έλληνικό τσάι, δηλαδή φασκομηλιά, — μιά πεντάρα το φλυτζάνι. Το γάλα είχε δέκα λεπτά ο κεσές, και ο καφές με γάλα δεκαπέντε. Καμμιά φορά το γάλα της κυρά-Λενιώς ήτανε παραπολύ νερούλο, αλλά δεν έφταιγε αυτή ή κακομοίρα... Έτσι το άγοράζε και αυτή, από τους μεγάλους γαλατάδες. Ήτανε όμως πάντα ζεστό.

— Πιέ το, παιδί μου, να ζεστοκοπηθής, και σου βάζω και λιγάκι άκνιμα! έλεγεν, άμα της έκαμνε παράπονα κανέναν πελάτη.

Είχε πολύ καλή καρδιά και πολύ ευγενικούς τρόπους ή κυρά-Λενιώ. Και δι' αυτό, κάθε πρωτ, είχε άρκετόν κόσμο εις το μαγαζάκι της, κ' έμάζευσ άρκετές δεκάρες και πεντάρες.

Ένα πρωτ λοιπόν, ή γαλατάδαινα, με τα άσπρα της μαλλιά καλοκτενισμένα και δεμένα μ' ένα άσπρο φακιολάκι, με το στοργυλο άνοιχτόκαρδο πρόσωπό της, με το σαλάκι της και με την μαβιά ποδιά της, είχε βάλη σε τάξιν το μαγαζάκι της και έσκυβε ν' ανάψη την φουδοϋ της, όταν εξαφνα ένα μιάου την έκαμε να γυρίση, — και τί να δη πίσω από την πορτάρα... τί νομίζετε;

— Ένα γατάκι!... Ένα νοστιμούλιχο γατάκι, μαύρο και μουλιασμένο, μούσκεμμα! Μπα, το τσαμένο! έβρεχε όλη νύχτα, κ' έγινε παππί!... Έξεπóρτισες λοιπόν κ' έχάθηκες στους δρόμους, ψιφινάκι μου;

Αυτά και άλλα χαιδευτικά λογάκια, από εκείνα που ξεύρουν αϊ καλές γρηούλες, έλεγεν ή καϊμένη ή κυρά-Λενιώ στον Μελάνη μας. Ο Μελάνης άνησύχησε λιγάκι, όταν άκουσε που τον ειπαν πως έγινε παππί. Αυτός δεν εστάθηκε να τον κάνουνε λαγό, και τώρα ήτανε της τύχης του να γίνη παππί, και να τον κάνουνε ίσως με μπάμιες;... Ά! όχι τέτοιο πράγμα!

Η άνησυχία του όμως έσδυσε άμέσως. — Έλα δώ, μικρούλη μου, έλεγεν ή καλή γρηούλα, να καθήσης μαζί μου, να ζεσταθής, να σου δίνω γαλατάκι και ψωμάκι, να σε κρατήσω στην καμαρούλά μου, να μου κάνης συντροφιά, να σ' έχω σαν παιδάκι μου, να μεγαλώσης και να γίνης ώμορφος-ώμορφος γάτος, καλοθρεμμένος, να σε ζηλεύη ή γειτονιά!...

Ο Μελάνης μας έπήγε να δαικρύση από την συγκίνησιν του. Τέτοια χάδια είχε ν' άπολαύση από τον καιρό της κυρίας Ίσμήνης. Η καλή γρηούλα τον έσκοπούσε, τον έκαθάρισε από τές λάσπες του δρόμου, τον έστέγνωσε κοντά στην φουδοϋ, και ύστερα τον έτύλιξε με την άκρα του σαλιού της, μέσα στην άγκαλιά της. Έξεστάθηκε, έζωντάνευσε και έζωήρευσε. Έπήρε θάρρος, και μαζί με το θάρρος, έκατάλαθεν ότι ή κοιλίτσα του ήταν άδεια, ύστερα από τόσον κόπον, που έπαράδερνε, όλη νύχτα, με την βροχήν, εις τους δρόμους των Αθηνών.

— Μιάου! ειπε πάλιν. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Άφου έπήρε το άπογευματινό της τσάι, με πολλήν όρεξιν, ή Μις Κόρα ήθέλησεν όλα να τα επισκεφθί, και τα δύο κορίτσια πρόσωμως της έκαμαν καθόκοντα οδηγών. Έπειδή μάλιστα δεν εύρισκε λέξεις δια να επαινέση το φρέσκο βούτυρο, το όποϊον της είχαν παραθέση, έπήγεν άμέσως να ιδί το γαλακτομείο, όπου ή κυρία Τζάκ Χάρδου ειργάζετο με μίαν ύπηρετρίαν. Δεν ήτο εύκολον να διακρίνη κανείς ποία από τας δύο ήτο ή κυρία και ποία ή ύπηρετριά της, και ή Μις Δούγλας έμεινε κατάπληκτος δια την διαφοράν που έβλεπε μεταξύ πενθεράς και νύμφης. Έν τούτοις ώμίλησε και προς αυτήν με πολλήν ευγένειαν. Η κυρία Τζάκ Χάρδου ήτο λιγάκι συνεσταλμένη και στενοχωρημένη, και δεν έπήρε θάρρος, παρά όταν ή επισκέπτριά της έδειξε πολλήν περιέργειαν να μάθη πως τρέφονται και παχαίνουν τα κοτόπουλα.

— Άχ! τί κρέμα που μένω τόσο μακρυσά! Θα ήμουν τόσο ευχαριστημένη αν έγινόμουν κ' έχω πελάτης σας, κυρία Χάρδου. Έχω άηδίαση τα κοκκαλιάρικα κοτόπουλα που μου προμηθεύει ή μαγειρίσά μου!

— Θα σάς φέρω έχω κάθε έβδομάδα, ειπεν ή Μάγγη, αν το επιθυμήτε. Θα φεύγω από εδώ ένωρίς και θα μένω την νύχτα στο σπίτι μιάς εξαδέλφης της μαμμιάς, που έχει μαγαζι εκεί κάτω. Έγώ θα τρέφω τα κοτόπουλα και θα φυλάγω όλες μου τες δεκάρες, για να πάω στο οίκοτροφεϊόν...!

— Πραγματικώς, ειπεν ή Μις Δούγλας με όλην την σοβαρότητά της, πρέπει να μάθη κανείς πολλά πράγματα δια να γίνη συγγραφέας.

— Θα τα μάθω, απήντησεν ή Μάγγη με ίσην τούλάχιστον σοβαρότητα.

Η Μις Δούγλας έστρεψε προς την μητέρα. — Πώς συμβαίνει, το κορίτσι σας που είναι τόσο έξυπνο, να μένη χωριέ την εκπαίδευσιν που θέλει και απαιτεί;... Να με συγχωρήτε, αν φαίνομαι άδιάκριτη' αλλά κ' έχω δεν ειζεύρω να σάς ειπώ πόσον μ' ενδιαφέρουν αυτές αι δύο μικρούλες, που είναι τόσο διαφορετικές ή μία από την άλλην!

— Ο σύζυγός μου δεν αγαπά τον πολιτισμόν, και πολύ όλιγότερον την παιδείαν. Η Μάγγη ξέρει να γράφη και να διαβάζη. Ο πατέρας της νομίζει ότι αυτό άρκεί δια μίαν γυναίκα.

— Ηθέλα πολύ να έδλεπα τον κύριον Χάρδου. Αϊ ιδέαι μας είναι τόσο ενδιαμέτρου αντίθετοι, ώστε ή συζήτησις μαζί του θα είναι διασκεδαστική.

Η κυρία Τζάκ Χάρδου έμειδίασεν έλαφρως. Αυτή, απ' εναντίας, δεν αγαπούσε την συζήτησιν.

— Θα αναγκασθίτε τότε να ξαναρθίτε μίαν άλλην ήμέραν, δεσποινίς! ο σύζυγός μου και ο υίός μου Τόμ λείπουν μακρυσά και δεν θα επιστρέψουν παρά αύριον.

Το ζήτημα δια τα κοτόπουλα και το βούτυρο γρήγορα έκανονίσθη. Με την διαφοράν μόνον ότι ή Μις Δούγλας έζήτησεν από τα δύο κορίτσια να διανυκτερεύουν εις το σπίτι της αντί να πηγαίνουν άλλοϋ. Είπεν ότι θα τους έδιδε βιβλία... όλα τα βιβλία της άρσεκείας των.

Η Μάγγη ήνοιξε καλά-καλά τα μάτια της.

— Έχετε τον Ίδανόη; — Μάλιστα! έχω όλα τα έργα του Ουάλτερ Σκώτ.

— Διότι, ξεύρετε, δεσποινίς, το βιβλίό το δικό μου, είναι κακαξεσογισμένο' εύρέθηκα εις την ανάγκην ν' άποτελειώσω μόνη μου την ιστορίαν. Έβαλα τον Ίδανόην και παίρνει την Ρεβέκκαν. Δεν μου λέτε, την παίρνει αληθινά;

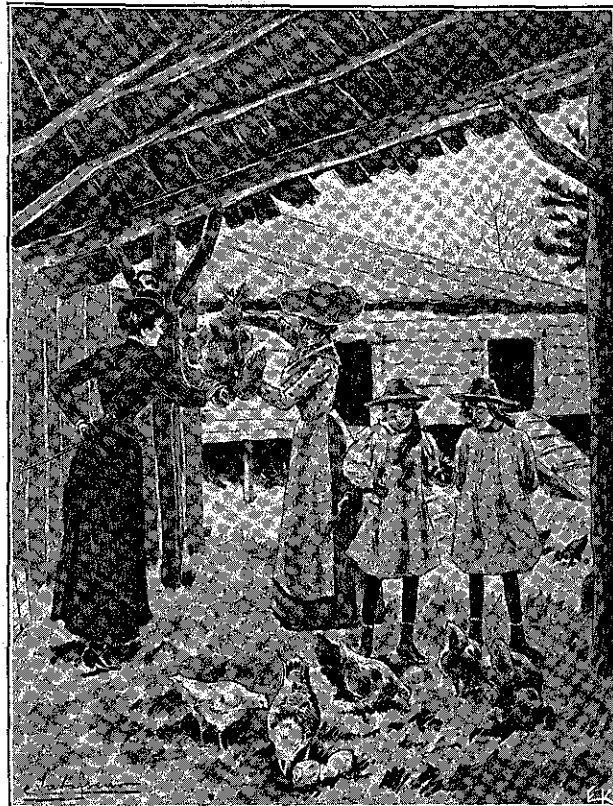
Η Μις Δούγλας ήρχισε τα γέλια και ήρνήθη ν' άπαντήση. Έπρεπε να έλθη μόνη της ή Μάγγη, και να το ιδί. Τότε, άμέσως κ' όλας, ή μικρούλα ήθέλησε να όρίσουν την ήμέραν δι' αυτήν την μακρυνήν έκδρομήν. Έγνώριζε τον δρόμον, διότι πολλάκις έως τότε είχε μεταβί εις τας Πηγάς του Κολοράδου μαζί με τον πατέρα της. Η μητέρα της δ' είχε έδιδε τα πρώτα κοτόπουλα' έπειτα, θα τα έτρεφε και θα τα επάχαινε μόνη της' αυτό θα ήτο ή εργασία της, και τα κέρδη θα ήσαν ιδικά της.

— Μονάχα, άνεστέναζε, που θα χρειασθί παραπολύς καιρός ως που να κερδίσω όσα χρειάζονται δια να πάω στο οίκοτροφεϊόν... Δέν της ήλθε καν ή ιδέα ότι ίσως θα συγκατεπιθετο να την στείλη ο πατέρας της να σπουδάση.

Το δείπνον εφαιγώθη με πολλήν φαίδριότητα. Όλα τα εύρισκεν έξοχα ή Μις Δούγλας. Έφάνη τόσο πρόσχαρη και καταδεκτική, ώστε ή Σελήνη, έπειτα από όλίγον, δεν την έφοβείτο πλέον και της έσυγχώρησε μάλιστα την άπογευματινήν της έρώτησιν. Η γραία κυρία Χάρδου διεσκεδάζε που την έκαμνε να όμιλή δια τα ταξείδια της, δια τα μικρά χρόνια. Είς την Αμερικην δεν δυσκολεύονται οι άνθρωποι να σάς κάμνουν ένα σωρό έρωτήσεις' αυτό κανένα δεν

σκανδαλίζει, και ή Μις Δούγλας πολύ πρόσωμα ίκανοποίησε την περιέργειαν της γραίας κυρίας. Αϊ δύο μικρούλες ήκουσαν με όρθάνοικτα τ' αυτιά των.

— Δέν έχετε καθόλου όψιν άρρωστικής! άνέκραξεν ή κυρία Χάρδου, όταν ή Μις Δούγλας άπεμιμήθη τα καμώ-

«Έδειξε περιέργειαν να μάθη πως τρέφονται και παχαίνουν τα κοτόπουλα...» (Σελ. 116, στ. α)

λιν κάτω, μ' όλα τα ξεφωνητά της καλής γρηούλας.

— Ά! δέν θα μαλλώσω ποτέ μαζί σας, Μις Δούγλας! σάς έπήρα από φόβο!...

Η Μις Δούγλας έγέλασε. Είς όλα τα μάγικα παιχνίδια της, και εις την άφέλειαν άκόμη με την όποϊαν έκαμάρονε δια την καταπληκτικήν δύναμιν των χειρών της, έμεινε πάντοτε αληθινή κόρη με καλήν ανατροφήν, και δεν έφαινετο διόλου εκκεντρική.

— Ω! πως ήθελα να ήμουν κ' έχω δυνατή σαν εσάς! άνέκραξεν ή Μάγγη. Και τα μάτια της έλαμπαν από τον ευγενή πόθον της άμιλλης.

— Δεν είναι δύσκολο πράγμα' μου φαίνεσαι μάλιστα πως αυτόν τον δρόμον έπήρες κ' εσύ. Έγώ όμως έπαράκαμα γυμναστικήν, και τα νεύρα μου επανεστάτησαν κ' έζήτησαν να μ' έκδικηθούν. Δι' αυτό ήλθα εδώ. Και δεν έχω πλέον διάθεσιν να φύγω, εκτός αν πρόκειται να ξανακάμω το ταξείδι της Ευρώπης. Άλλά είμαι τώρα μόνη μου εις τον κόσμο, και, μολονότι περνώ ευχάριστα μόνη και δεν στενοχωρούμαι ποτέ, δεν μ' άρέσει όμως και να ταξιδεύω μόνη... Πριν αναχωρήση, ή Μις Δούγλας έπήρε κατά μέρος την γραίαν κυρίαν Χάρδου.

— Η ιστορία αυτής της μικρούλας που εύρέθη μέσα στο χωράφι με τ' άραποσίτια μου εκίνησε πολύ την περιέργειαν και δεν φεύγει από το

ριόν της. — Και όμως ήμουν. Έκαμα, φαίνεται, κάπως κατάχρησιν με τας βιαίας σωματικές ασκήσεις. Πρέπει να μάθετε ότι ο πατέρας μου, ο όποϊος ήτο ιατρός, πεπεισμένος ότι αι γυναίκες είναι αδύνατες και άρρωστίαιρες διότι ζούν άνθυγιεινόν βίον, με άνέθρεψε σαν άγόρι. Έφορούσα άγορίστικα, έως ότου έγίνα δέκα έτών, και—μη με μαρτυρήσετε!—τρελαίνομαι να τα φορώ και τώρα στα κρυφά. Έχω κάμη τόσο γυμναστικήν και ξιφασίαν, έχω τρέξη τόσο πολύ με το άλογο και το ποδήλατο, έχω παίξη τόσο πολύ κρίκετ, παραπάνω κ' από το τένις, ώστε έχω άνδρικούς μυώνας. Να, δητέ τους...!

Η Μις Δούγλας έσημώθη, έπιασε την πολυθρόναν, όπου ήτο καθισμένη ή κυρία Χάρδου, την άνεσήλωσε έλαφρά, και την εκράτησεν εις τον άέρα άρκετά δευτερόλεπτα πριν την άκουμπήση πά-

«Την εκράτησεν εις τον άέρα...» (Σελ. 177)

μαλό μου. Ένθυμείσθε πότε ακριβώς ευρέθη;

— Δέν ένθυμούμαι ακριβώς, άλλα όπουζήποτε κατά τας άρχάς Ιουλίου... Η Μις Δούγλας άνεσκήρτησεν.

— Μά τότε—κατά την εποχήν που συνέβη τὸ τρομερόν δυστύχημα τοῦ σιδηροδρόμου;... Ακριβώς, εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη θά ἔχη συμβῆ.

— Συνέβη κανένα σιδηροδρομικόν δυστύχημα;

— Η ξένη ἔμεινεν ἐκστατικῆ.

— Μά, δέν διαβάζετε λοιπόν ἐφημερίδες;

— Καμμίαν. Φαντασθήτε ὅτι οὔτε γράμματα δέν λαμβάνομεν, παρά ἂν τύχη καί πάη κανεῖς μας εἰς τὸν σταθμόν, δεκαπέντε μίλια μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ.

— Τὸ κοριτσάκι εὐρέθη κοντὰ στήν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου;

— Εἰς ἀκριβὴ μεγάλην ἀπόστασιν. Τόσον μάλιστα, ὥστε ὁ υἱός μου δέν ἐσυλλογίσθη κἄν ὅτι εἶχε συμβῆ δυστύχημα. Ἐνόμισεν ὅτι εἶχε γίνῃ ἐγκλημα, ὅτι κάποιος εἶχε πετάξῃ τὸ κοριτσάκι εἰς τὸ χωράφι ὡς νεκρό.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ παράξενα. Θὰ προσπαθῶ να εὔρω τὰ φύλλα τοῦ Ιουλίου. Ἄν ἔχουν δημοσιεύσῃ τὸν κατάλογον τῶν θυμάτων, θὰ ἰδοῦμεν ἂν ἦτο καί κανένα κοριτσάκι ξένο μεταξὺ τῶν ἐξαφανισθέντων. Εἶνε περιέργον πῶς ἔχει λησμονήσῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ παρελθόν.

— Τὸ κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν ἦτο φοβερόν· τὸ τράνταγμα τοῦ ἐγκεφάλου ἦτο τόσον, ὥστε ἕνα πρᾶγμα μ' ἐκπλήττει πῶς δέν ἔχασεν έντελῶς τὸ λογικόν τῆς Σελήνης...

— Η Μις Δούγλας ἐπαθαινετο με κάθε εἶδος πρόβλημα μὲ αὐτὸ ὅμως ἐξετρελλάθη κυριολεκτικῶς.

— Ὅταν, με τὸ ὑποκίττον φέγγος τῆς σελήνης, ἡ ξένη ἀνεχώρησεν, ὅλοι τὴν ἐθεωροῦσαν πλέον φίλην των καί τὰ δύο κοριτσάκια ἦσαν καταχαρούμενα με τὴν ιδέα ὅτι γρήγορα θὰ τὴν ἐξανάβλεπαν.

— Νά ξαναρθῆτε να μᾶς ἐπισκεφθῆτε, Μις Δούγλας! τῆς ἐφώναζαν, ἐνῶ ἐκεῖνη ἀπεμακρύνετο.

— Προσέχετε μήπως καί τὸ δεχθῶ! Εἶμαι ἱκανὴ να ἔλθω καί να καλοκαθῶ εἰς ἐδῶ, ἕνα μῆνα. Τὸ ράντισο σας τὸ εὐρίσκω πραγματικῶς ἀξιολάτρευτον.

(Ἐπειτα συνέχισεν) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικόν τῆς Κας Ἰωάννας Μαιεῖ).

— Η καρφίτσα εἶχε μείνῃ ἀργή· ἀλλὰ τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν κ' ἔκαμαν τὸν μικρόν να γίνῃ παληκάρι. Τώρα ἄπειροι

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Μία νεράιδα εἶχεν ἕναν βαπτιστικό, καί αὐτὸς τὴν ἐνοχλοῦσε διαρκῶς με τὰ παρακάλια του. Τῆς ἐζητοῦσε να τοῦ δώσῃ κάποιον δῶρο μαγικὸ, ποῦ νάχη δύναμιν μεγάλην—σάν τὸ ἀθάνατο νερό, τὸ τετράφυλλο τριφύλλι, κ' ἐγὼ δέν ξέρω τί ἄλλο! Ἡ νογγὰ τοῦ ἔταξε ἕνα δῶρο διὰ τὴν ἐορτὴν του, με τὴν συμφωνίαν ὅμως να μὴν κάμη ἀταξίες ἕως τότε. Καί ἅμα ἤλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ ἐχάρισε μίαν καρφίτσα.

Ἦτο τίποτε τὸ δῶρον. Τὸ παιδάκι ὅμως ἐπέταξε ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἅμα ἔμαθε τὴν μαγικὴν δύναμιν ποῦ εἶχεν ἡ καρφίτσα. Ἐφανε μόνον να τὴν ἐμπῆξῃ ἕως τὸ κεφάλι τῆς μέσα εἰς τὴν σάρκα κάποιου ἀνθρώπου, διὰ να γίνῃ ἀμέσως ἡ εὐχὴ ποῦ θὰ ἔλεγε ἐκεῖνην τὴν στιγμήν. Καί ἀκριβῶς, τόσον καιρὸν τότε, ὁ βαπτιστικὸς ἐλάγατορῶσε ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ἀλογάκι· ξυλένιο με ὠραία οὐρά, ἕνα ἀλογάκι εὐμορφὸ καί πολὺ ἀκριβό, ποῦ τὸ ἔδλεπε καί τὸ ἐκαμάρονε, ὅταν ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν.

Γρήγορα τὴν καρφίτσα! Νά, ἐδῶ εἶνε ἡ ἀδελφοῦλά του, ποῦ παίζει στήν αὐλή... Ἄ! ὄχι! Νά τὴν τρουπήσῃ με τὴν καρφίτσα καί να τὴν κάμη να πονέσῃ, διὰ να πάρῃ αὐτὸς τὸ ξυλένιο ἄλογο;—Ποτέ! Τὴν ἀγαπᾷ τόσον τὴν ἀδελφὴ του! Ἀγαπᾷ καί ὅλους τοὺς ἄλλους, ποῦ εἶνε στὸ σπίτι, ὥστε δέν ἀποφασίζει να δοκιμάσῃ με αὐτοὺς.

Ὁ δρόμος ὅμως εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀνθρώπους. Καταβαίνει ὁ μικρὸς τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλιά, ἀποφασισμένος να καρφισώσῃ τὸν πρῶτον ποῦ θὰ ἔβλεπε να περᾷ ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν. Βλέπει ἕνα στρατιώτην, δέν τολμᾷ ἕνα γέροντα, ὁ σεβασμὸς τὸν κρατεῖ ἕνα συμμαθητὴν, ἡ φίλια τὸν ἐμποδίζει μίαν γυναῖκα, ἡ γιὰ να πονέσῃ ἡ καίμενη; Καί πάντοτε, ὅσον περιμένει, πάντοτε τὸν ἐμποδίζει καί τὸν κρατεῖ κάποινα ἐσωτερικὴ σκέψις, ἡ συνείδησις του. Καί ὅμως πῶσον εὐκολον εἶνε να δοθῇ μίαν καρφίτσα!

Ὁ μικρὸς μας εἶχε στὸ μάτι ἕνα κἀπαῖδο, ἕνα μικρόν μάγκαν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε κάμη πολλὰ μαρτύρια ἕως τότε· ἀλλὰ καί αὐτοῦ ἡ δυσκολία ἦτο να τοῦ ἐμπῆξῃ τὴν καρφίτσα, χωρὶς ἐκεῖνο τὸ κἀκόπαῖδο ν' ἀντισταθῇ, χωρὶς να τὸν δείρῃ. Καί περισσότερον ἀναποφάσιτος τώρα, ὁ βαπτιστικὸς τῆς νεράιδας ἀνέβαλε, δι' ἄλλην καταλληλοτέραν στιγμήν, τὴν δοκιμὴν τῆς μαγικῆς του δυνάμεως, καί τὴν ἀνέβαλε τόσας φορὰς, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐλησμόνησε τὸ ξυλένιο ἀλογάκι...

Ἡ καρφίτσα εἶχε μείνῃ ἀργή· ἀλλὰ τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν κ' ἔκαμαν τὸν μικρόν να γίνῃ παληκάρι. Τώρα ἄπειροι

πόθοι ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά του καί πάλιν ἐφευγαν ὅπως εἶχαν ἔλθῃ, χωρὶς αὐτὸς ν' ἀποφασίσῃ να τρουπήσῃ με τὴν καρφίτσαν κανένα φίλον του. Δέν τοῦ ἐφαίνετο πολὺ ἐντιμὸν πρᾶγμα να προσβάλλῃ καί να κτυπήσῃ ἕνα ἀντίπαλον ἀνυπεράσπιστον.

— Ἄς περιμένω, ἔλεγε, να γίνω πρῶτα ἄνδρας καί να εὔρω τὸν μέγαν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου· ἡ καρφίτσα θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἐπιτόχον. Ἄν δοκιμάσω να ἐκτελέσω τὰ σημερινά μου σχέδια καί τοὺς σημερινούς μου πόθους, θὰ ἦτο ἀνάγκη να τρουπήσω ἕκατὸν ἀνθρώπους με τὴν καρφίτσα καί... να ξαναρχίσω αὐριον τὰ ἴδια.

Ἦλθε καί ἡ σοβαρὰ ἡλικία. Ὁ βαπτιστικὸς τῆς νεράιδας οὔτε τότε δέν ἐδιάσθη να χρησιμοποίησῃ τὸ δῶρόν του. Τὸ ἐφύλαξε διὰ καμμίαν ἕκτακτον καί ἀπελπιστικὴν περιστάσιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐζοῦσε καί ἐνικοῦσεν ὅλας τὰς δυσχερείας τοῦ βίου με τὰ ἴδια μέσα ποῦ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι δέν ἐλπίζουν τίποτε ἀπὸ κανέν ὑπερφυσικόν πρᾶγμα.

Ὅταν ἐνυμερῶθη, δέν ἐπέρασε κἄν ἀπὸ τὸν νοῦν του να τρουπήσῃ με τὴν καρφίτσα τὴν γυναῖκά του! Ἦλθεν ἔπειτα καί τὸ γῆρας ν' ἀσπρίσῃ τὰ μαλλιά του, τὸ γελαστόν καί εὐτυχισμένον γῆρας, με σμῆνος ἀπὸ ἐγγονακία του, ποῦ ἐπαίζαν τριγύρω του. Μίαν ἡμέραν ὁ γέρος εἶχε καθῆσθαι εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ σπιτιοῦ του, με τὴν καρφίτσαν εἰς τὸ χέρι. Ἐξάφνα βλέπει ἕνα ἄσχημο σκυλί τοῦ δρόμου, ποῦ ἐκυνηγοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγγονακία του. Τρέχει τὸ παιδάκι να κρυφθῇ στὰ γόνατα τοῦ γέρου. Ὁ σκύλος ὅμως γαυγίζει ἀκόμη δυνατότερα.

— Θὰ σωπάσῃς; Ὁ φῦγῃς ἐπὶ τέλους ἀπ' ἐδῶ; φωνάζει ὁ παππούς.

Ἄλλὰ ὁ σκύλλος πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὸν πάγκον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν δέν ἠμπόρεσε πλέον να κρατηθῇ ὁ γέρος. Κ' ἔδωσε τοῦ σκύλου μίαν καρφίτσα.

— Νά σε πάρῃ ὁ διάβολος! ἐφώναξε.

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐφανερῶθῃ ὁ διάβολος ἐμπρὸς του, ἐπιασε τὸν σκύλον καί τὸν ἐπῆρε κ' ἔφυγε... μαζὶ με τὴν καρφίτσαν, ποῦ εἶχε μείνῃ εἰς τὸ κρέας τοῦ σκύλου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν ἔμαθεν ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ὅτι ὁ θεὸς του ἐγεννήθη τὴν 29ην Φεβρουαρίου ἐνὸς δισέκτου ἔτους καί ἐπομένως ὅτι ἐορτάζει τὰ γενεθλιά του κάθε τέσσαρα χρόνια, ἀνέκραξεν ἐκπληκτικῶς:

— Ὅποτε κάθε τέσσαρα χρόνια, μεγαλόνει ὁ θεὸς μου κατὰ ἕνα χρόνο;

Ἐστᾶλητόκὸ τοῦ Ἀποτόμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Σάββατον δέν θὰ ἐκδοθῇ φύλλον διότι τὸ φύλλον τοῦ ἄλλου Σαββάτου θὰ εἶνε διπλοῦν, δεκαεφτάσελιδον, με δύο ἀριθμούς (16 καί 17) καί με δύο ἡμερομηνίας (18 καί 2ῆ Μαρτίου), θὰ τιμᾶται λεπτὰ 40—αὐτὸ πρὸς γῶσον ἀγοραστῶν καί πρακτόρων, καί ἂν περιέχῃ... ἄλλ' εἶνε περιττόν να σᾶς εἰπῶ τί θὰ περιέχῃ. Θὰ τὸ ἰδῆτε!

ΜΕΤΑΞΥ τῶν σημερινῶν ψευδωνύμων βλέπετε καί ἕνα Πᾶξ, εἶνε λατινικόν (ΡΑΧ) καί σημαίνει ἐρήνην. Ἐλληνικὰ δέν θὰ τὸ κλίνομεν ἢ Πᾶξ θὰ λέγομεν τῆς Πᾶξ ὥστε προσέξατε να μὴ μοῦ γράψετε καμμίαν φορὰν ἀπειθῶς νάνταλλάξω Μ. Μυστικά με τὴν... Πᾶνα! ἢ Ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία τὸ ἐπῆρε, ὀνομάζεται πραγματὶ Ἐιρήνη, τὴν δὲ πρότασιν τῆς μοῦ ἔκαμεν ἐμμέτρως ὡς ἐξῆς:

Στὴν ἀλληλογραφίαν σας διὰ τὸ μισοῦράο Πρέπει νάλλῶξθ ὄνομα καί ψεύτικὸν ἀπό. Τὸ στέγνω ἐν στέγνωτε ὅμως να μὴν ἀλλάξω... Ἄν συναντήσῃ τηλαθὸ τὸ ἴδιο να φυλάξω. Λοιπὸν ὡς Πᾶξ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἔξῃ να γράφωμαι Καί μετὰ ὑπολήψεως μεγάλῃς ὑπογράφωμαι.

Πᾶξ=Ἐιρήνη.

Πολὺ εὐμορφὸς στίχος. Δέν κάνω ὅμως πῶς γράφω δύο Εὐσημα; Μάυρο φεῖδι ποῦ μ' ἔφαγε! Ἀμέσως ὅλοι θὰ μοῦ στείλουν ψευδώνυμα με στίχους, πολὺ καλλιτέχνες κατὰ τὴν ἰδέαν των, καί ὁ ἀπειτοῦν τέσσαρα.

Δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τί να σᾶς πῶ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι! Φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ ἄλυτα. Κ' ἐγὼ καί ὁ κ. Φαίδων ἐλάβαμεν ἕνα ἡμέρα τέσσαρα—πέντε ἐπιστολάς ἀπὸ καλὰ παιδιὰ ποῦ ὑπόσχονταί ὅτι δέν θὰ εἶνε καθόλου ἐγωῖσται καί ὅτι εἶνε κάθε περιστάσιν θάνατονορῶσον καί ὅτι παραδῶχονταί ἀγογγύστας τὴν κρίσιν μου. Ἄλλὰ ἔλαβα κ' ἕνα γράμμα, με ἕνα γράμμα ποῦ ἀξίζει διὰ πέντε χιλιάδες! Μοῦ γράφει τὸ Δροσόλοστον Ἀνακαγῆ καί ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Λευκοκωνάντου Αἰγαλοῦ, τὰς ὁποίας συνήθως ἀμείβω με περισσότερα Εὐσημα, εἶνε γελῶσαι καί ἄνοστοι σάν νερόβραστα κολοκύνθια, ὅτι τὸ ξεφύρει αὐτὸ καλὰ διότι τὰς βλέπει τακτικὰ πρὶν τὰς λάβω ἐγὼ, εἶνε φίλοι, βλέπετε, καί ὅτι ἄλλας, εἰς τὰς ὁποίας δίδω ὀλιγώτερα εὐσημα, εἶνε ἀσυνκρίτως ἀνωτεροί, καί πρῶτα-πρῶτα αἱ ἰδικαί του. Βλέπετε ὅτι ὁ φίλος μου Δροσόλοστον Ἀνακαγῆ δέν εἰςεῖρε προσήματα· τὰ λέγει ὀρθῶς κοφτά, ὅλα ὅσα σκέπτεται, με μίαν εὐκρίνειαν ποῦ τὴν ἐπαῖνῶ πολὺ. Ναι, βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ δέν θέλω να λαμβάνω τοιοῦτον εἶδος ἐπιστολάς, οὔτε μίαν. Πῆτὲ τὸ ἰδιοτροπιαν μου, ὅπως θέλετε· ἀλλὰ εἶνε δικαιοσύμια μου να τὰς ἐμποδίσω με κάθε τρόπον. Καί πρὸς τὸ παρόν δέν βλέπω ἄλλον τρόπον, παρά να καταργῶ τὰ Εὐσημα τῆς Ἀλληλογραφίας. Θὰ πῆτε ὅτι μένουσι οἱ Διαγωνισμοί. Ἐ, ναι! ἂν καί οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ δώσουν εἰς τὸ μέλλον ἀφορμὴν εἰς τοιοῦτον εἶδος εὐκρινεῖας ἐπιστολάς, θὰ καταργῶ καί τοὺς Διαγωνισμούς.

Ἡ Ἐραρὴν Ἐσπέρα ἀπέκτησεν ἕνα παχουλὸ καί χαριτωμένον ἀδελφάκι· να τῆς ζήσῃ! Ἡ χαρὰ τῆς εἶνε μεγάλη, διότι, ἀφοῦ ἔχη καί ἄλλα ἀδελφία, διὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμη ἡ «Διαπλάσις» θὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς. Ἡ Κάκια τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὸν ὠραιότατον Μάρτην ποῦ τὴν ἔστειλε. Ἐ—ἕνα μεταξὺ τὸν κορδόνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμεται ἕνα τοσοῦτοκον χρυσὸ βιβλιαράκι, με μικροσκοπικὰς φωτογραφίας.

Ναι! αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας, Νεραϊδολοῦλοδο. καί ὄχι τὰ Εὐσημα, ὅπως ἐνόμισαν μερικοὶ. Δηλαδή, θέλω να συνείθισω τοὺς φίλους μου να γράφουν ὅπως εὐνεύθισες καί σύ, ποῦ ἐνῶ πρῶτα με τόσον δυσκολίαν ἔγραφες μίαν ἐπιστολήν, σήμερον ἔχεις τόσον εὐκολίαν, καί μάλιστα—προσθέτω ἐγὼ, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἐπιστολογράφους. Καί αὐτὸ τὸ ὀφείλεις, κατὰ τὴν ἰδίαν σου ὀμολογίαν, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Ναι! αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας, Νεραϊδολοῦλοδο. καί ὄχι τὰ Εὐσημα, ὅπως ἐνόμισαν μερικοὶ. Δηλαδή, θέλω να συνείθισω τοὺς φίλους μου να γράφουν ὅπως εὐνεύθισες καί σύ, ποῦ ἐνῶ πρῶτα με τόσον δυσκολίαν ἔγραφες μίαν ἐπιστολήν, σήμερον ἔχεις τόσον εὐκολίαν, καί μάλιστα—προσθέτω ἐγὼ, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἐπιστολογράφους. Καί αὐτὸ τὸ ὀφείλεις, κατὰ τὴν ἰδίαν σου ὀμολογίαν, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Αἱ προτάσεις σου, Πολυπαθῆς Ἰαγροῖς, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές. Σοῦ συνιστῶ να διαβάσῃς με μεγάλην προσοχὴν τὸν

«Μέσα ἔς ὄλ' αὐτὰ, μέσα ἔς τὴν ζωηρότητα ποῦ ἐβασίλευε, μέσα ἔς τὴν εὐτυχία, κάποιος μᾶς ἐξήλευσε βέβαια, καί ἔχυσε τὸ τρομερόν δηλητήριο τοῦ Ἐγωῖσμοῦ, καί μᾶς ἔκαμε να λυπηθῶμεν, να μελαγχολήσωμεν, να κλαύσωμεν... Ὅτω ἐκφράζεται ἡ Δούμισσα τῶν Σαλόρων. Ἄς βεβαιωθῇ ὅμως ὅτι ἀπ' ὅλους περισσότερο ὑπέφερα ἐγὼ. Καί ἔχω τὸν ἐγωῖσμόν, τὸν μόνον ποῦ ἐπιτρέπεται, να μὴ θέλω να ὑποφέρω πλέον.

Μὲ δηλώσεις, Ἰαγροῖς τῆς Ἐλευθερίας, δέν γίνεται τίποτε, να εἶσαι βέβαιος. Τὸ ἐδοκί-

μασα καί αὐτὸ, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ἄν ἦσουν συνδρομητῆς εἰς παλαιότερα ἔτη, θὰ ἔβλεπες ὅτι δέν ἐδεχόμενον κανένα εἰς Διαγωνισμὸν, ἂν δέν ὑπέγραφε δηλωσιν, ὡς αὐτὴν περιπλοπὸν προτεινεις. Καί μ' ὅλα αὐτὰ εἶχα ἔπειτα παράπονα! Μήπως καί τώρα, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων, πολλοὶ δέν μοῦ στέλλουν ξένας Ἀσκήσεις, βεβαιῶντες καί ὑπογράφοντες ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι εἶνε ἰδικαί των;

Τώρα ποῦ δέν γράφω πλέον Εὐσημα, ἀγαπητῆ μου Ἐλληνικῆ Ἐλευθερία, δέν εἶνε ἀνάγκη να μοῦ στέλλῃς τετράδια ὀλόκληρα με χίλια δύο πρᾶγματα καβ' ἐδομάδα. Ἀρκεῖ μίαν σύντομον καί ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή, διὰ να σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καί να εὐχαριστήσῃ καί σύ, να εὐχαριστοῦνται καί οἱ ἄλλοι. Σοῦ εἶπα καί ἄλλοτε ὅτι φοβοῦμαι μήπως χάνῃς πολὺτιμον γρόνον, ἀφαιρῶν αὐτόν ἀπὸ τὰ μαθημάτά σου.

«Διατί, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ τόσον δι' ἐμὲ ἀνήσυχος σιωπῆ; Μὴ τυχόν αἱ ἐπιστολαὶ μου σᾶς ἐνοχλοῦν ἢ σᾶς πονοκεφαλοῦν;... Ἄν, Διάπλάσις μου, ἤξευρες πόσον σε ἀγαπῶ...» Ἐγὼ ὅμως δέν σ' ἀγαπῶ καθόλου, Ἀγλή τῆς Ἑλλάδος! Τόσον γρήγορα λοιπὸν ἔξελασες ὅτι μοῦ ἐκόκωσες τὸν πάτερα, καί κατέφυγες εἰς τὸ Ἐξωτερικόν; Δι' αὐτὸ σε μισῶ καί σε καταδίκωω. Δέν εἶσαι ἀπὸ τοὺς εὐνοομένους μου, σύ. Καί ἂν σοῦ εἶπ ἦκανεις, ὅτι, ἐπειδὴ ἐνεργεῖς πολὺ διὰ τὴν διάδοσιν μου, αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶγαν λογαριασμούς καί ἤθελαν καιρὸν πρὸς ἐκτέλεσιν καί ἀπάντησιν, τὸν ὁποῖον δέν εἶχα, καί ὅτι ἔπρεπε να ἐλθῇ ἡ σειρά των, καί ὅτι σ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ, κτλ. κτλ. μὴ τὸν πιστεύσῃς! Εἶνε ἔχθρος καί θέλει τὸ κακόν σου.

Ἐπιστολὰ τῶν Λευκῶν Ὁρέων, μετὰ τὸ μάθημα νάναγνῶσκῃς τὸ φυλλάδιόν μου. Βεβαίως καί τὸ φυλλάδιόν μου σε διδάσκει πολλά· ἀλλὰ εἶνε καί μερικὰ ἄλλα ποῦ μόνον τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου τὰ ξεφύρον. Παραδείγματος χάριν: «Καθισμένους εἰς τοῦ καθίσματος... με δέκοψεν ὁ ἠλεκτρικὸς κώδων». Αὐτὸ εἶνε λάθος καί ὀνομάζεται ὀνομαστικὴ ἀπόλυτος. Ἐπρεπε να πῆς: «ἐνῶ ἐκασθῆμην... με δέκοψεν ὁ κώδων». Ἐτοὶ δέν σοῦ ἔργεται καί φυσικώτερα; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις.

Πολὺ-πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου, Γλυκεῖα Ἑλλάς. Τὸ ἐπεισόδιον τῶν φυλλαδίων, με τὴν ἀρπαγὴν τοῦ περιχαλκώματος, τὸ ὁποῖον καί αὐτὸ ἤθελες να διατηρήσῃς, μοῦ διηγήθη ἔτισης καί ἡ Ἐσμεγάδα, εἰς τὴν χαριτωμένῃ ἐπιστολῇ τῆς, καί φαντάζεσαι πλέον τὰ γέλια ποῦ ἔκαμα.

Ἡ Ἐραρὴν Ἐσπέρα ἀπέκτησεν ἕνα παχουλὸ καί χαριτωμένον ἀδελφάκι· να τῆς ζήσῃ! Ἡ χαρὰ τῆς εἶνε μεγάλη, διότι, ἀφοῦ ἔχη καί ἄλλα ἀδελφία, διὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμη ἡ «Διαπλάσις» θὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς. Ἡ Κάκια τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὸν ὠραιότατον Μάρτην ποῦ τὴν ἔστειλε. Ἐ—ἕνα μεταξὺ τὸν κορδόνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμεται ἕνα τοσοῦτοκον χρυσὸ βιβλιαράκι, με μικροσκοπικὰς φωτογραφίας.

Ναι! αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας, Νεραϊδολοῦλοδο. καί ὄχι τὰ Εὐσημα, ὅπως ἐνόμισαν μερικοὶ. Δηλαδή, θέλω να συνείθισω τοὺς φίλους μου να γράφουν ὅπως εὐνεύθισες καί σύ, ποῦ ἐνῶ πρῶτα με τόσον δυσκολίαν ἔγραφες μίαν ἐπιστολήν, σήμερον ἔχεις τόσον εὐκολίαν, καί μάλιστα—προσθέτω ἐγὼ, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἐπιστολογράφους. Καί αὐτὸ τὸ ὀφείλεις, κατὰ τὴν ἰδίαν σου ὀμολογίαν, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Ναι! αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας, Νεραϊδολοῦλοδο. καί ὄχι τὰ Εὐσημα, ὅπως ἐνόμισαν μερικοὶ. Δηλαδή, θέλω να συνείθισω τοὺς φίλους μου να γράφουν ὅπως εὐνεύθισες καί σύ, ποῦ ἐνῶ πρῶτα με τόσον δυσκολίαν ἔγραφες μίαν ἐπιστολήν, σήμερον ἔχεις τόσον εὐκολίαν, καί μάλιστα—προσθέτω ἐγὼ, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἐπιστολογράφους. Καί αὐτὸ τὸ ὀφείλεις, κατὰ τὴν ἰδίαν σου ὀμολογίαν, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Αἱ προτάσεις σου, Πολυπαθῆς Ἰαγροῖς, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές. Σοῦ συνιστῶ να διαβάσῃς με μεγάλην προσοχὴν τὸν

«Μέσα ἔς ὄλ' αὐτὰ, μέσα ἔς τὴν ζωηρότητα ποῦ ἐβασίλευε, μέσα ἔς τὴν εὐτυχία, κάποιος μᾶς ἐξήλευσε βέβαια, καί ἔχυσε τὸ τρομερόν δηλητήριο τοῦ Ἐγωῖσμοῦ, καί μᾶς ἔκαμε να λυπηθῶμεν, να μελαγχολήσωμεν, να κλαύσωμεν... Ὅτω ἐκφράζεται ἡ Δούμισσα τῶν Σαλόρων. Ἄς βεβαιωθῇ ὅμως ὅτι ἀπ' ὅλους περισσότερο ὑπέφερα ἐγὼ. Καί ἔχω τὸν ἐγωῖσμόν, τὸν μόνον ποῦ ἐπιτρέπεται, να μὴ θέλω να ὑποφέρω πλέον.

Μὲ δηλώσεις, Ἰαγροῖς τῆς Ἐλευθερίας, δέν γίνεται τίποτε, να εἶσαι βέβαιος. Τὸ ἐδοκί-

Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆς πότε καί πῶς εἰμπορεῖς να στέλλῃς Ἀσκήσεις.

Κόπανε, ἔγω πολλοὺς τακτικοὺς συνεργάτας καί ἐπομένως ἡ ὕλη μοῦ περισσεύει. Δι' αὐτὸ, ὅσον ὠραία καί ἂν θὰ ἦσαν τὰ ἔργα σου, δέν θὰ ἠμποροῦσα να τὰ δημοσι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Ὀικουμένου Ἐκδοτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸν :	Ἐξωτερικὸν :		
Ἔτησίαν 8,—	Ἔτησίαν φε. χρ. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικὸν λεπ. 20. Ἐξωτερικὸν φε. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50		
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος » » 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐπεικίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος		Ἐν Ἀθήναις, 18 καὶ 25 Μαρτίου 1906	Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 16—17

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ουέλς, ὁ Ἰούλιος Βέρν αὐτὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψῃ τὰ πλέον περιεργὰ, φανταστικὰ καὶ τρομακτικὰ μυθιστορήματα, εἶνε ὁ συγγραφεὺς ἐνὸς βιβλίου ποῦ τὸ ἐδιάδασα κάποτε καὶ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ φέρει τὸν παράδοξον τίτλον «Μηχανὴ πρὸς ἐκμετάλλωσιν τοῦ χρόνου» (γαλλικὰ: Machine à explorer le temps), ὁ δὲ ἦρωσ του, ὁ εφευρέτης τῆς «μηχανῆς», ἀποκτὰ δι' αὐτῆς τὴν δύναμιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παρελθόν ἢ νὰ βυθίζετα

καὶ Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου—ἡ Ἀγλή τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Πωιτὴν τοῦ Παργασοῦ, Θεὸν τῆς Ἀγάτης, Κροβίαν, Ροδίαν καὶ Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον—ἡ Ἑλληνικὴ Τριήρης μετὰ τὴν Δούκιον τῶν Σαλώνων, Ἀνυπόκριτον καὶ Ἑσμεράλδαν—ὁ Τόισος μετὰ τὸν Κυματοθραύστην τοῦ Ἑξείνου, Ἑσμεράλδαν, Παιδικὴν Χαρὰν, Θεὸν τῆς Ἀγάτης καὶ Ναυτοπαιδα τοῦ Σουκοῦφ—τὸ Κουφιολάρο μετὰ τὸ Νεραϊδοῦλοντοῦ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φοῦ-Διάβολον (αἱ λύσεις δεχταὶ σ' ἐνέγραφα καθὼς καὶ τὸν φίλον σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) Φαληρικὸν Φλοῖσθον (πολὺ ἐγέλασα μετὰ τὸ τραγικὸν ὄνειρον τοῦ θείου σου) Παπαροῦγγαν τῶν Ἀγρῶν (μόνον τρία κατώφλιον νάνακαλύψῃς; ἄ, σὲ βεβαίω ὅτι ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν ἔχει πολὺ περισσότερα) Βυζαντινὸ Ἀηδόρι (φράγκον δὲν ὑπῆρξεν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) Πτερωτὸν Ὀνειρον (λάβε καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια σου· ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότατη· τετραδίδιον σου ἐληφθῆ) Ἄρην (ἡ ἱστορία τοῦ παπαγάλου γνωστὴ· κάποτε, νομίζω, τὴν ἐδημοσίευσας κ' ἐγὼ) Σηπλίωνα τὸν Ἀφρικανόν (δὲν ἔχασες νομίζω, ποῦ μοῦ ἔγραφες καθαρὰ καὶ ὠραία, καὶ ἄς μὴν ἐπῆρες εὐσημα· ὄχι, ἡ «Μαργαρίτα Στέφαν» εἶνε χωριστὸς λ)ομὸς, καὶ ἂν θέλῃς νὰ ἐγγραφῆς, πρέπει νὰ στείλῃς χωριστὰ δύο δραχμάς) Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου (εὐχὴ διὰ τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν) Πτερωτὴν Καρδίαν, Μέγαν Κωνσταντίνον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· τοῦ συμμαθητοῦ σου ἐκείνου δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη ἀνὰ σπάσης τὰ μούτρα) εἰμπορεῖς μετὰ τὴν λογικὴν ἀπὸ λόγια, — ἀφισέ τον) Σταυραετὸν (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, καὶ ἡ χαρὰ μου εἶνε νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ καὶ ἐβδομάδα) Ἄγνωστον Πόθον (σύ, βλέπω, ἄρχισες τὰ παράπονα πρὶν ἀρχίσης καλὰ-καλὰ τὴν ἀλληλογραφίαν· διότι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ ἀπαντῶ σήμερα, εἶνε ἡ δευτέρα· εἰς τὴν πρώτην σοῦ ἀπήνησα διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου σου· ὥστε δὲν βλέπω νὰ ἔπιτασα εἰς τίποτε) Ἐλαῖδα τοῦ Μέλλοντος (σήμερον ἐγγίνομαι ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἑλληνικὸν Παιῖα (πολὺ ὠραία ἡ περιγραφή τῆς ἐξοικῆς ἐκδρομῆς) Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, (ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἀπέδιδα εἰς τὴν Σαρακοστήν· ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο κακός, διὰ νὰ μᾶς τιμωρῇ ἀνὰ τὴν νύκτα νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον καὶ τὴν Σαρακοστήν ἀρκεῖ τὰ ἄλλα μᾶς καθήκοντα· νὰ μὴ παραμελῶμεν καὶ προπάντων τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν) Μελαροφθαλμὸν Θυρεάτην (σ' ἐνέγραφα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἐθνικὸν Λάβαρον (ἔχει καλῶς) Ἀργυροτόξον Φοῖβον (ὅλα ὠραία) Ριγολέττον (ὄχι, δὲν ἔχεις δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λαχέου) Ταχυδρομὸν τῆς Εἰρήνης (ἐλήφθησαν) Μισοκακὸμορον (ἔστειλα· Παιδικὸν Πνεῦμα γραμμένον εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει) Υπερήφανον Φοῖνικα (ἔστειλα) Χρυσάλλίδα (ἡ ὁποία σιγά-σιγά θάγοράσῃ ὄλους μου τοὺς τόμους καὶ θάποκτήσῃ οὕτω ἀβραϊαν συλλογὴν ἑλληνικῶν βιβλίων) Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης (καλὲ σύ, βλέπω, εἶσαι φοβερός! μ' ἔκαμες καὶ τὸ λυπήθηκα τὸ καυμὲν παιδί) Μικρὸν Δόκιμον (ὠραῖον τὸ ταξίδι σου) Μόσαρι (εἰς τὸ προσεχές) Ἄγγελος τῆς Ἑλπίδος, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Πολυθέλητρον Νεότητα, Ὀμιχλόδη Ψυχὴν (τὸ πιστεύω, καὶ εὐχομαι πάντοτε αἱ περιστάσεις· νὰ εἶνε εὐνοϊκαί) Μικρὸν Σουλιώτην (ἔστειλα· ἀγνοεῖς τὸν Ὀδηγόν, καὶ

δι' αὐτὸ μοῦ στέλλεις Ἀσκησιν πρὸς δημοσίευσιν) Δαφροστοφῆ Σημιαίαν (ὠραῖαι αἱ ἐντύψεις σου) Ὀνειρον τῆς Πατρίδος (ἔστειλα· ἡ καλλιγραφία σου ὠραιότατη) Θεὸν τῆς Νύκτος (σοῦ ἐνέκρινον ἤδη αὐτό) Μαῦρον Ἀετὸν (καὶ σὺ δὲν ἐδιάδασες τὸν Ὀδηγόν· χωρὶς Ὀδηγόν δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμειτε βῆμα· νὰ τὸ ξεῦρετε!) Κυματοθραύστην τοῦ Ἑξείνου κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου
[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μᾶς εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φε. 1.]

182. Δεξιόγραφος.
Ἄν ἐνοῦθῇ ἕνας θεὸς μετὰ ἓνα συγγραφέα, ὅθ' ἀκούμεν κ' οἱ δύο μαζὶ ἀρχαῖον βασιλεῖα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοπτεροῦ Ὀνειρου.

183. Μεταγραμματισμός.
Ἄπλη πρόθεσις, ὦ λῦτα, ποῦ δὲν ἀγνοεῖ κανεὶς· Ἐνα γράμμ' ἂν τῆς ἀλλάξῃς, πρόσθεσε νὰ μὴν καῖς!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Παύλου.

184. Ἀναγραμματισμός.
Κάτι ποῦ δὲν ἔχει ρῶ—Τὸ κρατὶ θέλει νερό,— Ὅθ' τὸ ἀναγραμματισμὸν Καὶ βουδὸ θὰ σχηματίσω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπεινοῦ τῆς Ἀγγλίας.

185. Πυραμοειδής.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγόν.
* + * = Πρόθεσις.
* + * + * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Ζῶον κερασοφόρον.
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * + * * * = Κῆτος.
* * * + * * * = Ὁ Θεός.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐδμαιοῦ.

186. Ἐπιγραφή.
Ν
ΣΑΙΣΝ
ΘΥΘΕΕΑΑ
ΤΗΡΤΙΝΑ
ΙΝΑΧΤΠΘΕΗΓΣ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Διακριθείσης Ἀρσακειάδος.

187-191. Μαγικὴ Νῆσος.
Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς νῆσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις:
Μῆδεια, πλεγγή, βλάχος, Ἐλένη, ψευδῶς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

192. Φωνηεντόγραφος μετ' ἀκροστοιχίδος.
Τῆ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνηεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὡσαυτὸς ποτὲ φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσε πέντε λέξεις, τάρχηκα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν πόλιν νῆσου τῆς Ἀμερικῆς:
ου-εμββ-ολ-μν-μνλ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυντὸς.

193. Διπλὴ ἀκροστοιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν ποιήτριαν, τὰ δὲ τρίτα θεάν:
1, Ἀπόστολος. 2, Μυθοποιός. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Μυθοποιός. 5, Χρονικὴ Διάρρησις.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοκροῦδος Φύσεως.

194. Ἐλλιποσύμφωνον.
αααεε-ιαηε-εο-οοου-ωι
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημιαίας τοῦ Φωτὸς.

195. Γρίφος.
Εὐμπρός, ὦ χήνα!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀδδενός.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου θ.
61. Γύψος (γύψ, ὄς.)—62. Σινδὼν-Σιδὼν Σιδων-χιών-χιτών.—68. Ἀσβεστός-σεβαστός.
64. ΔΑΝ (ΝΑ Δρέψω...)
ΡΑΨ (ΨΑΡΑ...)
ΘΑΝ (ΚΙΝΑ ΘΑΝάτωναται...)
ΡΑ (κίΘΑΡΑ Ψάλλει...)
ΝΑΙ (ΙΑΝός...)

65. Χρόνον φείδου (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Χ καὶ τελειώνει εἰς τὸ διπλῶν του Υ, ἀφοῦ περιγράψῃ διὰ τοῦ σχηματοῦ ἓνα σταυρὸν μετὰ διπλᾶς γραμμάς).—66-70. Διὰ τοῦ Η: κρήνη, ληστές, μήτηρ, κνήμη, μνήμη.—71-75. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΕΝ: ἐνικός, στενός, Ἐλένη, Ἐνωῖ, μένω.—76. ΣΙΚΕΑΙΑ (Σίτος, ΒουΚΕφαλος, κροτα-Λίαν, δασείΑ.)—77. Τέλος καὶ τὸ Θεὸς δόξα.—78. Ἄει τὰ πέρσαι βελτίω. (Ἄ ἦτα-περὶ σὺ βελ-τί, ὦ.)—Σημειώσεις. Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 51 Ἀσκήσις, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη ἡ λύσις ὡς Ἑσπίας-ἡ Ἀσία, καταργεῖται ὡς λαθασμένη· διότι ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ περισσεύει ἐν σίγῃ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια εἰκονογραφημένα, μετὰ ἑλᾶς τὰς συνδρομητριάς καὶ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως».—Χαρίκλεια Α. Τροχάνη, Ἄστρος (Κυνουρίας). (5'—37).

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν προτιμῶ καλλονάς.—Αntoine Hadjiapostolou, poste-restante, Caire (Egypte). (5'—38)

Σύλλογος «Ἑλληνισμός».—Ἐξελέχθησαν: ἀντιπρόεδρος Ἥλιος Ἡλιόπουλος, σύμβουλος Ἰωάννης Νικολακόπουλος. (5'—39)

Ἐγκαρδίας συγχαίρομεν Ἐθνικὸν Ὀνειρον διὰ τρίτον βραβεῖον ἐν Δημοφιλοματι. Συνεφιλώθημεν μετὰ τὸν Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης.—Σύλλογος «Ἑλληνισμός». (5'—40).

Ἐυχαριστοῦμαι σύλλογον «Νίκη» δι' εὐχὰς, εὐχόμεθα αὐτῷ ταῦτά.—Σύλλογος «Ἡὼς». (5'—41)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης χόρας. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόος.—Ναοὺμ G. Papanoum, Lycée Noukas, Salonique (Turquie). (5'—42)